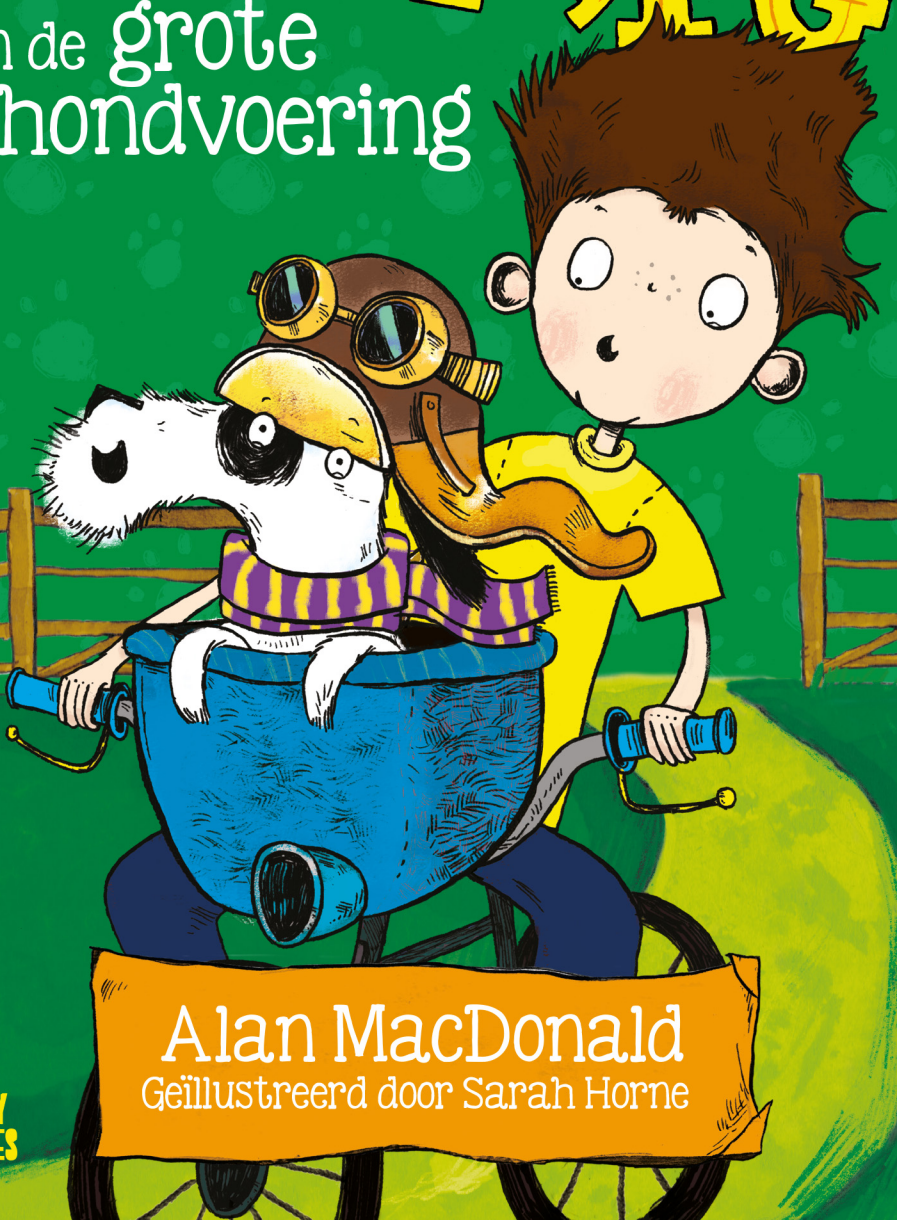

8+

OSCAR

en de grote
hondvoering

Alan MacDonald
Geïllustreerd door Sarah Horne

BILLY
BONES

OSCAR

en de
grote hondvoering

ALAN MacDONALD

Geïllustreerd door SARAH HORNE
Vertaald door KOEN BOELENS

**BILLY
BONES**

Hé daar, lezer!

Wat supergaaf dat jij
Oscar en de grote hondvoering gaat lezen!

Bij BILLY BONES vinden we het belangrijk dat kinderen met veel plezier een boek oppakken. Lezen is namelijk niet alleen heel leuk, maar ook nog eens heel belangrijk. Wist jij bijvoorbeeld dat je je beter in anderen kunt inleven als je veel leest? Grappig hè?

En nog een leuk feitje over het boek dat jij nu vasthoudt: wist je dat de schrijver, Alan MacDonald een superheld zou willen zijn als hij geen schrijver was geweest? Als dat niet veel goeds belooft! Wat zou zijn superheldennaam zijn, denk je?

Wij zijn heel benieuwd wat jij van *Oscar en de grote hondvoering* vindt. Wil je dit ons laten weten? Dat vinden we hartstikke leuk! We horen dan ook graag wat volgens jou het grappigste stuk uit het boek is. Je kunt een mailtje sturen naar info@billybones.nl.

Heel veel leesplezier!

BILLY BONES

**Aan onze lieve vrienden Deb en Tim
en alle Martins.**

AM

Voor onze honden Millie en Sandy.

SH

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, februari 2021

Oorspronkelijk titel: *Oscar and the Dognappers*

Tekst © Alan MacDonald, 2018

Vertaling © Koen Boelens, 2021

Illustraties © Sarah Horne, 2018

Oorspronkelijke uitgever: Egmont UK

The moral rights of the author and cover illustrator
have been asserted

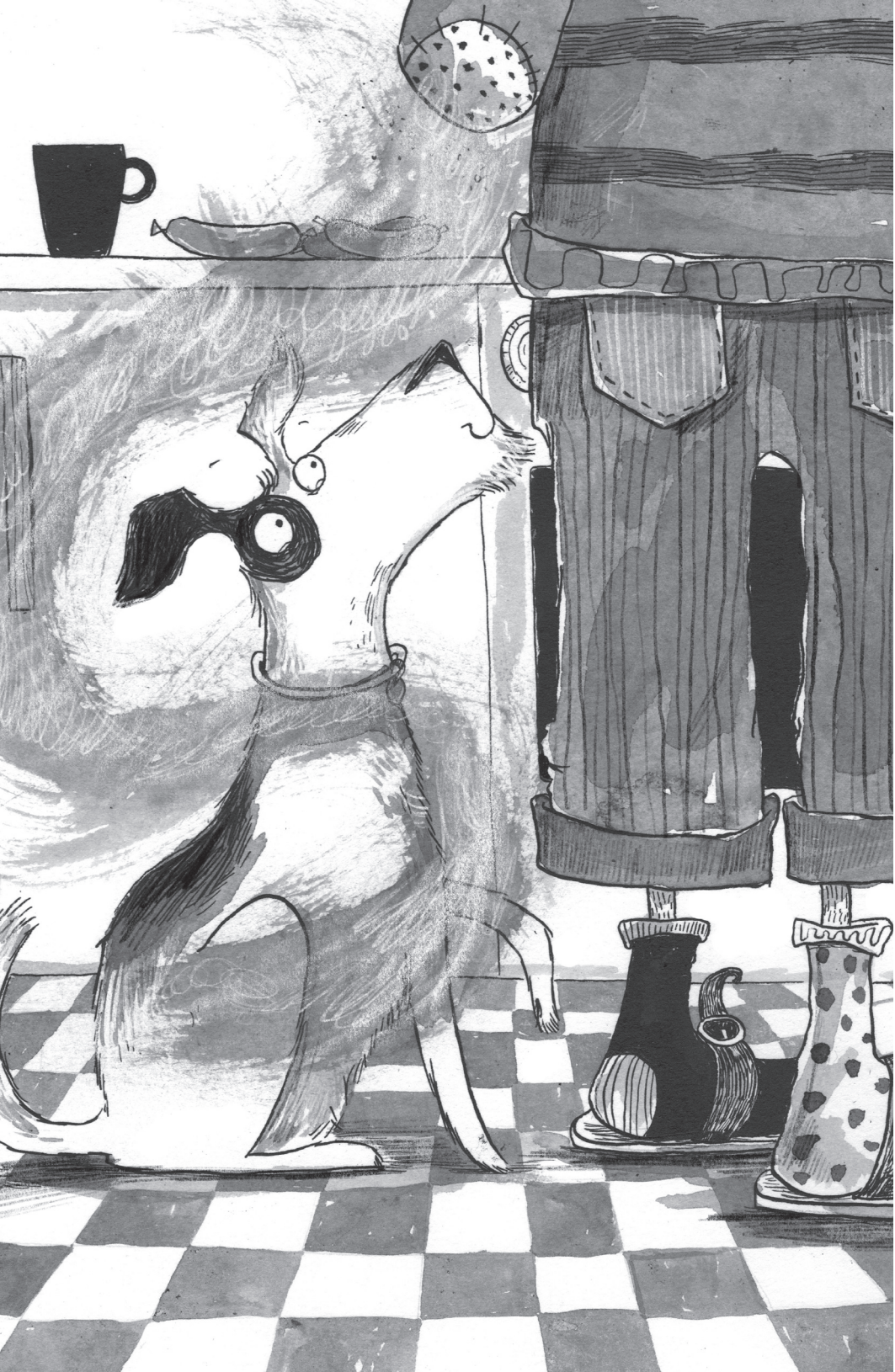
ISBN: 9789463850704

NUR: 282

INHOUD

HOOFDSTUK 1:	Rooksignalen	7
HOOFDSTUK 2:	Droomrestaurant	19
HOOFDSTUK 3:	Puppypension	33
HOOFDSTUK 4:	Kroost, nest, thuis best	45
HOOFDSTUK 5:	Achter dat busje aan!	59
HOOFDSTUK 6:	In de soep	74
HOOFDSTUK 7:	Rondneuzen	90
HOOFDSTUK 8:	Spookhond	102
HOOFDSTUK 9:	Vroege sluiting	122
HOOFDSTUK 10:	Een heerlijke dag voor een strandwandeling	135
HOOFDSTUK 11:	Een hondenmaaltijd	145

HOOFDSTUK 1

ROOKSIGNALLEN

Het was zaterdagochtend en in huize Daalder verspreidde zich vanuit de keuken een heerlijke geur. Sam was zich aan het aankleden in zijn kamer. Beneden stond zijn vader worstjes te bakken. Zijn moeder zat aan de keukentafel en Oscar zat op de grond, want de meeste honden vinden stoelen maar niks. Van worstjes hield hij daarentegen als geen ander, daarom zwiepte zijn staart wild tegen de vloer terwijl hij ongeduldig zat te wachten tot ze gaar waren. Pappa deed vier sneetjes brood in de Bliksemsnelle Hercules-broodrooster (een van zijn vele uitvindingen) en keerde de worstjes nog eens om.

‘Is het je weleens opgevallen dat je nergens in de buurt een goeie kop koffie kunt krijgen?’ vroeg hij.

‘Hmm?’ vroeg mamma.

‘Of thee, of warme chocolademelk...’ ging pappa verder. ‘Dat kun je allemaal nergens kopen, tenzij je helemaal het dorp in loopt.’

‘Ze hebben een drankenautomaat bij de garage,’ zei mamma.

Pappa snoof. ‘Heb je die koffie weleens geproefd? Die zou ik nog niet aan een hond geven!’

Oscar keek op en fronste. Hij snuffelde en zijn staart hield even op met zwiepen. De Bliksemsnelle Hercules-broodrooster deed er wel erg lang over. Nog merkwaardiger was de geur die ervandaan kwam – die deed namelijk denken aan verbrande toast. Oscar blafte om de aandacht te krijgen.

‘Oscar, stil!’ riep meneer Daalder. ‘Nergens

aan de kust kun je terecht. Vind je dat niet raar?’

Oscar keek naar het aanrecht. Inmiddels kringelde er rook uit de broodrooster omhoog. Het leek niet te missen, maar behalve hij merkte niemand het op. Hij besloot dat hij iets moest doen voordat er een ongeluk gebeurde. Hij liep naar meneer Daalder, sprong tegen hem op en krabde hem aan de achterkant van zijn benen.

‘OSCAR!’ riep pappa uit en hij draaide zich om. ‘Wat heeft hij vandaag toch?’

‘Waarschijnlijk heeft hij honger,’ zei mamma. ‘Hij ruikt worstjes.’

Oscar wilde het liefst luid janken. De broodrooster! wilde hij roepen. Alle brokken nog aan toe! KIJK DAN!

Mamma schonk melk bij haar cornflakes.

‘Wat ruik ik?’ vroeg ze fronsend. ‘Ruik jij dat ook?’

Hèhè, dacht Oscar. Hij keek naar mevrouw Daalder en toen weer naar de broodrooster. Geen reactie. Dit kon toch niet waar zijn. Hij ging plat op de vloer liggen met zijn poten over zijn snuit, alsof hij zich schrap zette voor een ontploffing.

Pappa keek naar hem. ‘Is hij soms ziek?’

Met zijn trui nog over zijn hoofd liep Sam de keuken in.

Oscar ging overeind zitten en blafte luid.

‘Wat is er, Oscar?’ vroeg Sam.

Oscar draaide zich om naar de broodrooster en wees ernaar met zijn poot.

‘Er brandt iets!’ riep Sam uit.

PIEP! PIEP! PIEP! PIEP!

Opeens ging het brandalarm in de keuken af, waardoor iedereen opsprong. Een paar seconden later klonk er een luide KNAL! en vloog de Bliksemsnelle Hercules-broodrooster in brand.

‘DE BROODROOSTER!’ riep pappa uit en hij zwaaide met de koekenpan, zodat de worstjes op de grond vielen. Iedereen begon door elkaar heen te roepen.

‘DOE IETS!’

‘BEL 112!’

‘BLUSSEN, BLUSSEN!’

Uiteindelijk was het mamma die als eerste iets ondernam: ze pakte een handdoek om de vlammen mee uit te slaan. Er schoten twee verkoolde stukjes brood uit de broodrooster, die meteen in een hoopje as uiteenvielen.

De stilte die volgde werd doorbroken door luid geschrok en geslobber. Oscar kon het niet over zijn hart verkrijgen om de worstjes te verspillen, daarom at hij ze nu van de grond. Mamma zette een raampje open zodat de rook kon ontsnappen en plofte neer op een stoel.

‘Die broodrooster moet echt weg. Waarom

kunnen we niet een gewone nemen?’ vroeg ze met een zucht.

‘Hij moet gewoon oververhit zijn geraakt,’ zei pappa. ‘Dat is zo verholpen.’

Sam schudde zijn hoofd. ‘Nou, het is maar goed dat Oscar het in de gaten had.’

‘Oscar?’ vroeg pappa.

‘Ja, ik kon hem boven horen blaffen,’ zei Sam. ‘Hij probeerde jullie duidelijk te waarschuwen.’

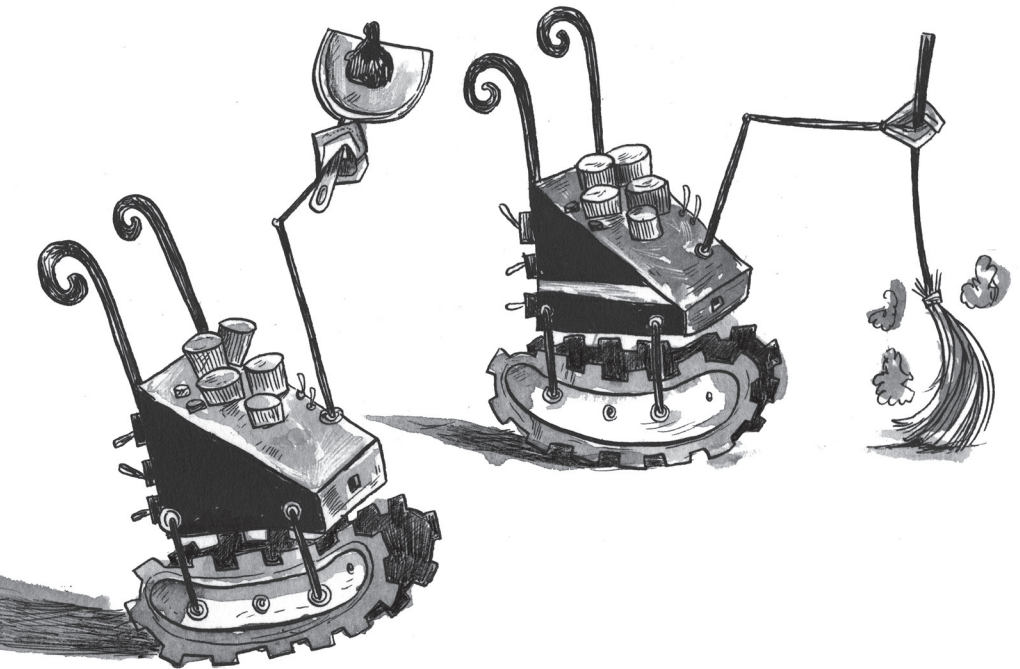
Pappa knipperde met zijn ogen. ‘Nu je het zegt, hij was inderdaad aan het blaffen,’ zei hij. ‘En ik zei nog wel dat hij stil moest zijn.’

Mamma hurkte naast Oscar neer en aaide hem over zijn kop. ‘Wat slim van jou, Oscar. Goed gedaan!’

Oscar slurpte het laatste stukje worst dat nog uit zijn bek bungelde naar binnen en slikte het door.

Oscar was inderdaad heel slim, maar de

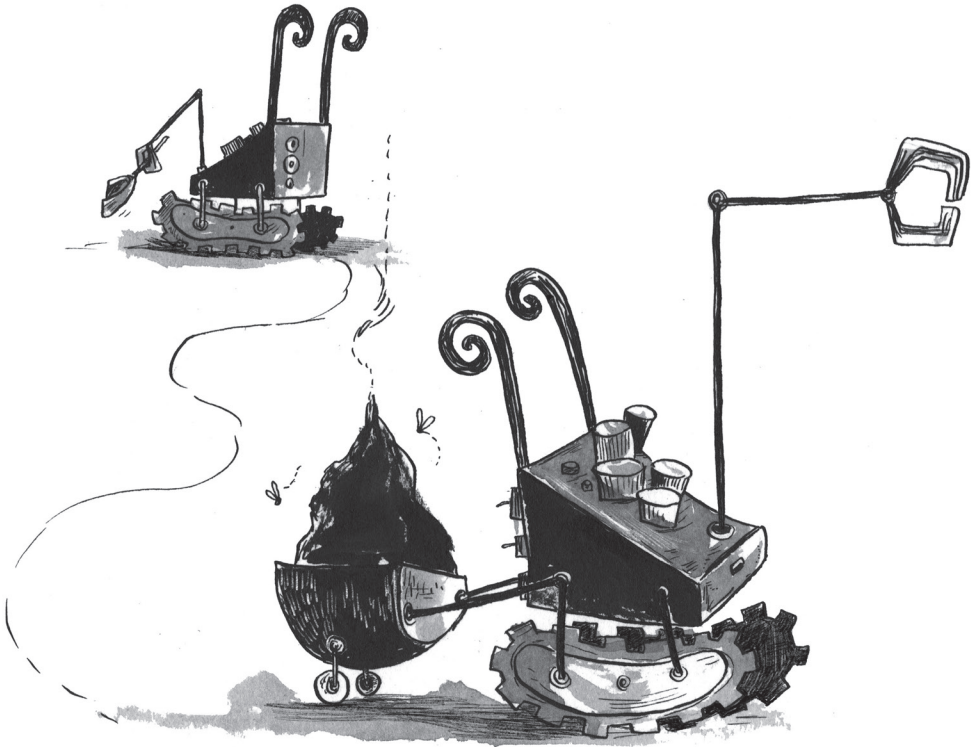
ouders van Sam wisten niet half hoe slim precies. Al vanaf het moment dat Oscar een paar maanden geleden in een bus van lijn 9 bij hen was aangekomen, had Sam het idee gehad dat de hond hén had geadopteerd. Dankzij Oscar had meneer Daalder zijn nieuwe uitvinding, de Drollenveger, aan de gemeente kunnen verkopen. Tegenwoordig trok er een kleine vloot Drollenvegers door Klein Bunting om de straten vrij te houden van hondenpoep. Het was

de eerste keer geweest dat meneer Daalder een van zijn uitvindingen ook echt had verkocht, en Sam vroeg zich al een poosje af wat hij van plan was met het geld. Hij maakte maar een kom Chocoknispers met melk als ontbijt, omdat Oscar alle worstjes had opgeschrokt.

‘Waar was ik gebleven voordat de broodrooster ontplofte?’ vroeg pappa. ‘O ja, een goeie kop koffie, daar heeft dit dorp behoefte aan.’

‘Ik heb liever een avonturenspeeluin,’ zei Sam.

‘Waarom blijf je maar doorgaan over koffie?’ vroeg mamma.

Meneer Daalder glimlachte zoals alleen iemand die op het punt staat een belangrijke mededeling te doen dat kan.

‘Omdat...’ zei hij. ‘Ik een eethuisje aan de kust heb gekocht.’

‘WAT?’ Mamma viel bijna van haar stoel. ‘Dat meen je niet!’

‘Het is de ideale investering,’ zei pappa. ‘Het is een oude strandtent op een geweldige locatie aan de kust. Ik had bedacht dat ik die ’s zomers kon uitbaten en dat ik ’s winters kon werken aan mijn uitvindingen.’

Sam kon zijn oren niet geloven.

‘Krijgen we een eethuis?’ vroeg hij.

‘Blijkbaar,’ antwoordde mamma.

‘Ik zal het jullie laten zien,’ zei pappa. ‘Echt

waar, ik denk dat het zomaar het beste idee zou kunnen zijn dat ik ooit heb gehad.’

Sam lachte. Dat had zijn vader ook gezegd over de Kwartandem, een fiets met vier zadels voor het hele gezin, waarvan hij er niet één had weten te verkopen. Maar met een eethuis zat het anders, bedacht Sam, want daarmee kon je niet uit de bocht vliegen. Daar kon je pizza, roomijs en chocoladebrownies krijgen – en dat waren nu net allemaal dingen waar hij dol op was!

‘Wil je soms zeggen dat je al ons spaargeld hebt uitgegeven aan een oude strandtent?’ vroeg mamma streng.

‘Niet alles, natuurlijk,’ zei pappa. ‘Ik moest wat overhouden, want er moet het een en ander aan gebeuren.’

‘En wie gaat het eethuis dan runnen en wie gaat er koken?’ vroeg mamma.

‘Ik natuurlijk,’ antwoordde pappa.

‘Kruimels!’ fluisterde Oscar.

Pappa draaide zich om naar Sam. ‘Wat zei je daar?’

‘Eh... goed idee!’ zei Sam en hij wierp Oscar een waarschuwende blik toe. Maar de hond had wel gelijk: niemand zou ooit zeggen dat pappa bekendstond om zijn kookkunsten. Zijn specialiteit was witte bonen in tomatensaus op toast... en zelfs de toast wist hij meestal te verbranden.

HOOFDSTUK 2

DROOMRESTAURANT

Sam stond buiten met Oscar te wachten op pappa. Pappa kon niet wachten tot hij ze het eethuis kon laten zien. Mamma zei dat ze die ochtend te veel te doen had en een andere keer zou gaan kijken.

‘Wat vind jij ervan?’ vroeg Sam.

Oscar nam de tijd en krabde zich eens goed. ‘Ik heb het nut van een restaurant nooit ingezien,’ zei hij.

Nu zou je misschien verwachten dat Sam zich zou verslikken of steil achterover zou slaan van verbijstering, maar inmiddels was hij eraan gewend geraakt dat Oscar kon praten.

Het was hun geheim. Oscar zei dat de boel maar ingewikkeld zou worden als Sams ouders erachter kwamen en dat er vooral heel veel gedoe van zou komen. Sam had het zelfs niet aan zijn beste vriend Louie verteld, hoewel het niet altijd makkelijk was geweest om het voor zich te houden. Oscar zei dat ze het best konden doen alsof hij een gewone, toevallig heel slimme hond was.

‘Mensen gaan naar een restaurant om te eten en te drinken,’ legde Sam uit.

‘Dat kan thuis ook,’ bracht Oscar ertegen in.

‘Dat weet ik, maar soms vinden mensen het leuk om buiten de deur eten,’ zei Sam. ‘Het is een soort traktatie.’

‘Zoals een koekje, bedoel je?’ vroeg Oscar.

‘Zo’n beetje. Je zult het wel begrijpen als we er aankomen,’ zei Sam.

Het was nog niet makkelijk om aan een hond

uit te leggen waarom mensen uit eten gaan en bovendien kwam pappa naar buiten lopen, dus ze moesten wel ophouden met praten.

Ze liepen ongeveer een halve kilometer langs de kust, totdat pappa uiteindelijk bleef staan en wees. ‘Dat is het,’ zei hij trots.

Sam tuurde in de verte. Hij had iets verwacht met grote ramen, lekkere stoelen en warme verlichting – kortom, een echt restaurant – maar dit zag eruit als een verlaten blokhut. De buitenkant moest nodig geverfd worden, de ramen waren gebroken en het dak was zo ver ingezakt dat het leek alsof er onlangs een olifant op was gaan zitten.

‘Heb je dát gekocht?’ vroeg Sam.

Pappa knikte. ‘Er moet natuurlijk het een en ander aan gebeuren, maar met een beetje fantasie zie je het zo voor je.’

Als je het Sam vroeg, had je daar een heleboel fantasie voor nodig.

Binnen in de strandtent lag een kleine plas regenwater op de vloer, onder het gat in het dak. De vloerplanken zaten onder de meeuwenpoep.

Oscar wandelde wat rond en snuffelde in alle hoeken en gaten. Er waren twee ruimtes in de strandtent en in de achterste troffen ze een bezemkast, een verroest kookstel en een gootsteen aan, die eruitzagen alsof ze er al sinds de Romeinse tijd stonden.

Sam trok zijn neus op. ‘Het stinkt een beetje,’ klaagde hij.

‘Weet ik, maar we kunnen het gewoon schoonmaken. Als we de toonbank nou eens hier neerzetten, de boel een likje verf geven en mooie verlichting ophangen, is het zo het beste eethuis aan de kust,’ zei pappa.

‘Het enige eethuis aan de kust,’ zei Sam.

‘Precies! En daarom kán het niet misgaan,’ zei pappa. ‘Dit is precies wat het dorp nodig

heeft. Ik snap niet waarom ik het niet eerder heb bedacht.'

'Ik dacht dat je dingen wilde máken... uitvindingen en zo,' zei Sam.

'Dat blijf ik heus ook wel doen, maar dit is een soort her-uitvinding,' legde pappa uit. 'Ik maak van een verwaarloosde strandtent een succesvol eethuis.'

'Oké, en hoe ga je het noemen?' vroeg Sam.

'Daar heb ik nog niet echt over nagedacht. De Oude Strandtent, denk ik,' zei pappa.

Sam fronste. 'Klinkt nogal saai.'

'Restaurant Strandzicht dan?'

'Oersaai,' zei Sam. 'Wat dacht je van Chez Oscar?'

Pappa snoof. 'Je kunt een restaurant toch niet naar een hond vernoemen!'

Oscar leek beledigd. Als je het hem vroeg, kon je eigenlijk alles wel naar een hond vernoemen. Waarom zou je een straat de

Prinsenstraat noemen, als je ook kon kiezen voor de Keffertjesweg of de Oscarkade?

‘En hoe zit het met het eten?’ vroeg Sam.

‘Ah, dat is nog het slimste,’ zei pappa. ‘We gaan niet de gebruikelijke hamburgers, frietjes en roomijs serveren.’

‘O nee?’ vroeg Sam.

‘Nee, juist de eenvoud ervan maakt het zo’n goed idee,’ zei pappa. ‘We serveren alleen maar TOAST!’

‘Toast?’ echode Sam.

‘Nou ja, natuurlijk niet droge toast,’ zei pappa. ‘Toast met kaas, toast met bonen, toast met ei... eigenlijk zo’n beetje alles, maar dan op toast!’

Sam fronste. ‘Maar wat als iemand niet van toast houdt?’

‘Iedereen houdt van toast!’ lachte pappa. ‘En het beste is nog dat het makkelijk is om klaar te maken. Toast kun je niet verpesten.’

‘Als je hem laat aanbranden wel,’ zei Sam.

Hij vermoedde dat toast het enige was wat zijn vader kon klaarmaken. Van andere gerechten, zoals chili con carne of citroentaart, had hij geen kaas gegeten. Maar Sam moest toegeven dat het in ieder geval een uniek eethuis zou zijn.

‘Dus het wordt echt een toasttent?’ vroeg hij.

‘Ik denk het,’ zei pappa. ‘Sterker nog... dat is geniaal, Sam! De Toasttent, zo gaan we het eethuis noemen!’

‘Griezelende grootmoeders!’ klonk er onverwachts een bekende stem.

Het kale hoofd van meneer Zevenaar, hun bemoeierige buurman en de voorzitter van de gemeenteraad, verscheen in de deuropening. Oscar gromde zachtjes. Nadat meneer Zevenaar had geprobeerd van grote delen van het dorp ‘hondvrije gebieden’ te maken, was

Oscar hem als zijn aartsvijand gaan zien.

Meneer Zevenaar liep naar binnen en keek hoofdschuddend rond. 'Ik hoorde in de wandelgangen dat een of andere dwaas deze bouwval had gekocht,' zei hij.

'Toevallig staat die dwaas voor uw neus,' zei pappa.

'JIJ?' Meneer Zevenaar kreeg ogen op steeltjes. 'Waarom in vredesnaam?'

'Als u het zo nodig wilt weten: het wordt een eethuis,' zei Sam.

Meneer Zevenaar boog voorover. Hij schudde en maakte vreemde, piepende geluidjes die deden denken aan een roestig tuinhek. Toen besepte Sam dat hij stond te lachen.

'Een eethuis? Ha, hihhi! Goeie!' gniffelde hij.

'Het was geen grap,' zei pappa nors.

Meneer Zevenaar haalde een zakdoek tevoorschijn en depte zijn ogen. 'Natuurlijk

niet. Ik bedoel, moet je zien, alles is er al!’
zei hij. ‘Kapotte ruiten, een lek dak en vogel-
jeweetwel op de vloer!’

‘Heel geestig,’ zei pappa. ‘Als het straks een
doorslaand succes is, piept u wel anders.’

‘Een succes? Dat kun je vergeten,’ zei
meneer Zevenaar schamper.

‘Heus niet,’ zei pappa.

‘In nog geen honderd jaar,’ zei meneer
Zevenaar.

‘O nee?’

‘Zeker niet!’

Sam zuchtte diep. Hij had zelfs op het
schoolplein nog volwassener ruzies gehoord.
Meneer Zevenaar pakte zijn portemonnee en
haalde er een biljet uit.

‘Twintig euro dat je het nog geen week vol-
houdt,’ zei hij.

‘Twintig? Pff, maak er maar vijftig van!’ zei
pappa.

‘Als je zo zeker bent van je zaak... waarom dan geen honderd?’ vroeg meneer Zevenaar.

Sam keek paniekerig rond. Dit liep uit de hand. Als mamma erachter kwam dat pappa een weddenschap om honderd euro was aangegaan met meneer Zevenaar, dan ging ze door het lint!

‘Als jullie erom willen wedden, maak het dan in ieder geval een beetje spannend,’ zei hij.

‘Hoezo “spannend”?’ vroeg meneer Zevenaar.

‘Nou, het gaat om een eethuis, dus waarom maken jullie er geen eetweddenschap van?’ vroeg Sam.

‘Ah, ik snap het. Je bedoelt dat de verliezer een bord slakken of iets dergelijks moet eten,’ zei meneer Zevenaar.

‘Of een broodje zeewier,’ zei pappa.

Sams oog viel op Oscar. ‘Wat dachten jullie van een bak hondenvoer?’ zei hij.

Meneer Zevenaar verbleekte. Hij had een hekel aan honden en alleen al de geur van dat afgrijselijke, glibberige voer maakte hem misselijk. Dat zou hij van zijn leven niet eten. Maar dat hoefde ook niet, want hij zou ervoor zorgen dat hij de weddenschap won. ‘Oké, deal!’ zei hij.

‘Prima,’ zei pappa.

‘Een week vanaf de dag dat je open bent,’ zei het gemeenteraadslid. ‘Als je het minder dan een week volhoudt, verlies je.’

‘En anders verliest u!’ zei pappa en hij schudde meneer Zevenaar de hand.

Meneer Zevenaar wierp een vluchtige blik op Oscar, die hem al sinds zijn komst argwanend bekeek. ‘Nu ik hier toch ben,’ zei hij. ‘Je kunt die hond maar beter aanlijnen. Voor zijn eigen bestwil.’

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg Sam.

‘De gemeenteraad heeft de laatste tijd een heleboel klachten ontvangen over zwervhonden die overlast veroorzaken,’ zei meneer Zevenaar. ‘Dus we hebben besloten er iets aan te doen. Vanaf deze week huren we een bedrijf in dat ze allemaal van de straat haalt.’

Oscar ging overeind zitten, zijn oren gespits.

‘Maar wat gebeurt er daarna met ze?’ vroeg Sam.

‘O, maak je niet druk. Er wordt vast goed voor ze gezorgd,’ zei meneer Zevenaar. ‘Ik zal

jullie niet langer ophouden, jullie hebben overduidelijk een boel werk te doen. Hoe ga je het trouwens noemen? Het Kakkerlakkencafé?’

Hoofdschuddend en piepend om zijn eigen grap vertrok hij.

Sam bedacht dat hij die zelfingenomen meneer Zevenaar best een grote bak hondenvoer zou willen zien eten. Maar toch was hij bang dat zijn vader een riskante weddenschap was aangegaan. Zoals het er nu voor stond, zou je nog voor geen goud in de hut komen eten. Hij zocht Oscar en zag dat die bij de deur zat te wachten.

‘Ik moet gaan,’ zei hij. ‘Volgens mij wil Oscar uitgelaten worden.’

In dit grappige **AVONTUUR** van Sam en Oscar wil Sams vader het hele gezin betrekken bij zijn nieuwe **PLAN**: een eethuis aan het strand met een wel heel **BIJZONDER MENU**.

Maar terwijl zijn vader de nodige **VOORBEREIDINGEN** treft, heeft Sam heel andere dingen aan zijn hoofd. Van de ene op de andere dag **VERDWIJNEN** er honden op geheimzinnige wijze... Lukt het Sam en Oscar om de geniepige ontvoerders te **ONTMASKEREN** en de honden veilig thuis te brengen?

'Ik geef dit boek een 10+ omdat ik het echt heel tof vind!
Oscar de hond kan praten! Dat is toch heel gaaf?'
- Noah, 7 jaar

Woef-tastisch
vertaald door
Koën Boelens

9 789463 850704

www.billybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

HUMOR
VRIENDSCHAP
HELDENDADEN

